

Arrest

nr. 259 398 van 16 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit een e-mail van de verbindingsofficier van 8 juni 2020 blijkt dat de verzoeker in 2015 naar Nederland kwam in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote S.B. Later bleek dat mevrouw S.B. een mentale beperking heeft en dat het om een schijnhuwelijk ging. Het verblijfsrecht van de verzoeker wordt in Nederland ingetrokken en het beroep tegen deze beslissing wordt in Nederland op 3 april 2020 ongegrond bevonden. Mevrouw S.B. is de stiefdochter van O. F., de zus van de verzoeker.

Op 3 februari 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus O.F., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 8 juni 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 juni 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus O.F.

Op 7 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 oktober 2020 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn zus O.F.

Op 1 februari 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden akte. Deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2020 werd ingediend door:

Naam: O. A. (...)

Voorna(am)(en): I. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: D. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.10.2020 voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde O. F. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene met verschillende in-en uitreisstempels
- Loonfiches voor de periode november 2019 - januari 2020 op naam van de referentiepersoon.
- Attesten van het OCMW dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële uitkeringen ontvangen.
- Foto's waar zowel betrokkene als de referentiepersoon opstaan.
- 6 persoonlijke verklaringen van derde personen die stellen dat betrokkene sedert september 2015 bij de referentiepersoon in Breda woont en dat betrokkene's broer A. (...) daar ook twee jaar later kwam wonen: verklaring van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon waarin zij stelt dat de referentiepersoon geld opstuurde naar hen in Marokko en hen een volmacht gaf op haar rekening in Marokko. Aangezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke persoonlijke verklaringen niet kan worden uitgesloten, kan hier in het kader van deze aanvraag gezinshereniging geen rekening mee worden gehouden.
- Arbeidscontract en geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli - november 2020 (voor haar werk in Breda)
- Geactualiseerd attesten van het OCMW dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële uitkeringen ontvangen.
- Bewijs van basisregistratie van de gemeente Breda dd. 31.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene daar op dat ogenblik ingeschreven stond op het adres van de referentiepersoon: correspondentie van 2016, 2017, 2018, 2019 en 2020 gericht aan betrokkene op het hetzelfde adres in Breda als dat van de referentiepersoon (met betrekking tot leningen, met betrekking tot inburgeringscursussen, met betrekking tot het niet voldoen aan de inburgeringsplicht, met betrekking tot werk, attesten van goed gedrag en zeden). Echter, er dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2015 naar Nederland kwam in het kader van een huwelijk met de mentaal gehandicapte mevrouw S. B. (...) (geboren op (...).1991, van Nederland-Marokkaanse nationaliteit), die eveneens de stiefdochter is van de referentiepersoon. Het beroep tegen de Intrekking van betrokkene's verblijfsrecht werd in Nederland door de rechtbank op 03.04.2020 ongegrond verklaard. Het feit dat betrokkene, als echtgenoot van de stiefdochter van zijn zus, in de periode 2015 - 2020 in Nederland op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon, betekent niet hij in die periode effectief deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, maar enkel dat hij er verbleef met zijn eigen kerngezin/partner.

Het gegeven dat betrokkene op 03.02.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 03.02.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Hoogstraten een gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 03.02.2020 en 08.07.2020, werden geweigerd op 16.06.2020 en op 07.10.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden op 17.06.2020 en op 16.10.2020 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.10.2020 al een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...)"

De bestreden akte omvat aldus twee onderscheiden beslissingen: een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 februari 2021 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Het beroep tot nietigverklaring dat hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd ingediend, is gekend onder het rolnummer RvV 260 081.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van 1 februari 2021 voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het Unierecht. In de uiteenzetting van het middel wordt ook verwezen naar het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat hij effectief aan de voorwaarden voldoet.

7.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de inschrijving in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Hiertoe legde verzoeker de volgende stukken voor:

- Foto's van verzoeker en de referentiepersoon;

Voor de motivering hierover verwijst verwerende partij naar haar eerdere bijlage 20, doch elke motivering m.b.t. dit stuk ontbreekt hierin... Dit wordt dus aanvaard.

Deze foto's tonen dan ook een effectief gezinsleven aan tussen verzoeker en de referentiepersoon.

- Marokkaans paspoort met vermelding van het adres van de referentiepersoon in Nederland;

- Verklaringen waarin wordt bevestigd dat verzoeker en de referentiepersoon inderdaad al jaren samenwonen (thans in België, voordien in Nederland);

Het betreffen maar liefst zes afzonderlijke doch gelijklopende verklaringen, waarin stuk voor stuk de samenwoning en het gezamenlijke gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon (en hun andere broer) wordt bevestigd.

Ook m.b.t. deze verklaringen stelt verwerende partij dat deze niet kunnen worden aanvaard omwille van het gesolliciteerd karakter. Doch alweer: dit is nogal kort door de bocht en betreft een standaard motivering... Deze verklaringen dienen los van elkaar te worden beoordeeld, waarbij men tot de constatacie dient te komen dat deze stuk voor stuk hetzelfde verklaren; door de hoeveelheid en de gelijklopendheid met de rest van het dossier zijn deze wel degelijk geloofwaardig.

- Facturen op naam van verzoeker op gezamenlijk adres in Nederland;

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, tonen deze facturen wel degelijk aan dat ze betrekking hebben op verzoeker: het betreffen immers facturen of documenten uitgeschreven op zijn naam én gericht aan het gezamenlijk adres van verzoeker en de referentiepersoon in Nederland, waardoor er ook een effectieve samenwoning uit blijkt.

Daar verzoeker niet officieel ingeschreven was in Nederland, kan hij zijn effectieve samenwoning niet op een andere wijze aantonen dat hij thans in het kader van huidige aanvraag heeft gedaan.

- Officiële documenten van de gemeente waaruit blijkt dat verzoeker officieel woonde op het adres van de zus, i.e. de referentiepersoon.

Uit al deze stukken blijkt evenwel dat verzoeker, na het verlaten van Marokko, effectief deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Hij woonde erbij en werd door haar financieel onderhouden. Betrokkene vormen intussen dus reeds jaren 1 gezin en thans nog steeds.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, maar dat hij een eigen gezin had omdat hij was gehuwd en er verbleef met zijn eigen kerngezin.

Nu oordeelt verwerende partij in tegenstrijd met haar eerdere beslissing, alwaar zij stelde dat verzoeker een schijnhuwelijk had aangegaan, dus was er eigenlijk geen sprake van een eigen gezin.

In de bijlage 20 d.d. 08.06.2020 oordeelde verwerende partij als volgt: (stuk 5)

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2015 naar Nederland kwam in het kader van een huwelijk met mevrouw S. B. (...) (geboren op 02.05.1991, van Nederland-Marokkaanse nationaliteit), die eveneens de stiefdochter is van de referentiepersoon. Op 03.02.2019 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken door de Nederlandse autoriteiten nadat uit onderzoek was gebleken dat het een schijnhuwelijk betrof, dat de stiefdochter van de referentiepersoon/de echtgenote van betrokkene, mentaal gehandicapt is (met een mentale leeftijd van 6 jaar) en dat zij betrokkene zelfs niet kent. (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt dat verzoeker geen eigen kerngezin had, maar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

8.

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2 Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “afhankelijkheid”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623).

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is heeft referentiepersoon zich op 13.01.2020 gevestigd in België, en dit dus slechts enkele weken vóór verzoeker (03.02.2020). Het mag dus duidelijk zijn dat betrokkenen zich als gezin hebben gevestigd in België vanuit Nederland.

De referentiepersoon woonde hiervoor, samen met verzoeker (zie supra) in Nederland en verhuisde slechts enkele weken voor de officiële inschrijving van verzoeker in België naar hier!

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat zij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door verzoeker in België - dit terwijl zij reeds sinds jaren samenwonen

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het enig middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de 'fair play' en de hoorplicht. De verzoeker laat echter na om *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van "het Unierecht", maakt deze vermelding op zich geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregel. In de mate dat de verzoeker vervolgens een rechtstheoretisch betoog naar voor brengt omtrent artikel 3, lid 2, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en aangenomen dat de verzoeker met de vermelding van "het Unierecht" hierop doelt, merkt de Raad op dat de verzoeker zich wederom beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn zou schenden. In tegendeel, de verzoeker geeft zelf aan dat de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in het licht van de nationaalrechtelijke bepalingen van artikel 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Ook op dit punt is het middel derhalve niet-ontvankelijk.

2.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uitdrukkelijk naar de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat

de bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn Nederlandse zus, maar dat hij niet aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn derde aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De verzoeker stelt dat de verweerder met betrekking tot de voorgelegde foto's verwijst naar de eerdere bijlage 20 en elke motivering met betrekking tot deze stukken daarin ontbreekt. De verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens kan in de bestreden akte worden gelezen dat de verweerder verwijst naar de motieven van enige voorgaande weigeringsbeslissing (bijlage 20) die ten aanzien van de verzoeker werd getroffen. Waar de verzoeker argumenteert dat deze foto's een effectief gezinsleven aantonen tussen hem en de referentiepersoon, komt deze kritiek neer op het louter formeel tegenspreken van het oordeel van de gemachtigde dat de in de bestreden akte opgesomde stukken, waaronder de foto's, niet afdoende aantonen dat de verzoeker *“reeds in het land van herkomst”* deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. De verzoeker toont echter niet aan dat het geheel van de opgenomen motieven niet zou volstaan om te kunnen begrijpen waarom de foto's niet werden aanvaard als een afdoende bewijs van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon *“in het land van herkomst”*, zoals voorzien in de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing bevat wel degelijk een concrete juridische en feitelijke redengeving ter ondersteuning van de conclusie dat de verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke en juridische motieven stellen de verzoeker genoegzaam in staat om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

2.1.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van verzoekers derde consecutieve aanvraag voor een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, met name zijn zus die de Nederlandse nationaliteit heeft. De aanvraag werd zodoende ingediend op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt

de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “*een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt*” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

2.1.2.4. De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. Hij somt nogmaals de stukken op die hij in dat verband heeft voorgelegd en hij meent dat uit deze stukken wel degelijk blijkt dat hij, nadat hij Marokko had verlaten, effectief deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland, bij haar inwoonde en met haar reeds jaren één gezin vormde.

Alle stukken die de verzoeker opsomt, werden evenwel ook uitdrukkelijk in de bestreden akte besproken, waarbij op een afdoende gemotiveerde wijze werd geconcludeerd: *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”* Door enkel zijn eigen overtuiging naar voor te brengen dat uit deze stukken wel blijkt dat de verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Nederland, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde enig voorgelegd stuk ten onrechte niet bij zijn beoordeling heeft betrokken en evenmin kan hij de deugdelijkheid van de concrete weigeringsmotieven hiermee onderuit halen. De verzoeker lijkt van de Raad te verwachten dat hij de voorgelegde stukken opnieuw beoordeelt op hun intrinsieke waarde in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. Dit is echter niet de taak noch de bevoegdheid van de Raad, die *in casu* enkel optreedt als annulatierechter en dus niet zijn beoordeling van de feiten in de plaats kan stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de verzoeker toe om concreet te duiden op welk punt de geboden weigeringsmotieven, in hun samenhang gelezen, precies foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Zoals hoger gesteld, wordt omtrent de voorgelegde foto's in de bestreden akte niet verwezen naar een eerdere bijlage 20. De enkele bewering dat deze foto's een effectief gezinsleven aantonen, betreft een loutere opportunistiekritiek waarop de Raad niet kan ingaan.

In de bestreden beslissing wordt voorts onder meer als volgt gemotiveerd:

“- 6 persoonlijke verklaringen van derde personen die stellen dat betrokkene sedert september 2015 bij de referentiepersoon in Breda woont en dat betrokkene's broer A. (...) daar ook twee jaar later kwam wonen: verklaring van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon waarin zij stelt dat de referentiepersoon geld opstuurde naar hen in Marokko en hen een volmacht gaf op haar rekening in Marokko. Aangezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke persoonlijke verklaringen niet kan worden uitgesloten, kan hier in het kader van deze aanvraag gezinshereniging geen rekening mee worden gehouden.

(...)

- Bewijs van basisregistratie van de gemeente Breda dd. 31.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene daar op dat ogenblik ingeschreven stond op het adres van de referentiepersoon: correspondentie van 2016, 2017, 2018, 2019 en 2020 gericht aan betrokkene op het hetzelfde adres in Breda als dat van de referentiepersoon (met betrekking tot leningen, met betrekking tot inburgeringscursussen, met betrekking tot het niet voldoen aan de inburgeringsplicht, met betrekking tot werk, attesten van goed gedrag en zeden). Echter, er dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2015 naar Nederland kwam in het kader van een huwelijk met de mentaal gehandicapte mevrouw S. B. (...) (geboren op (...).1991, van Nederland-Marokkaanse nationaliteit), die eveneens de stiefdochter is van de referentiepersoon. Het beroep tegen de Intrekking van betrokkene's verblijfsrecht werd in Nederland door de rechtbank op 03.04.2020 ongegrond verklaard. Het feit dat betrokkene, als echtgenoot van de stiefdochter van zijn zus, in de periode 2015 - 2020 in Nederland op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon, betekent niet hij in die periode effectief deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980, maar enkel dat hij er verbleef met zijn eigen kerngezin/partner.”

De verzoeker stelt dat de zes verklaringen van derden afzonderlijk doch gelijklopend zijn en dat hierin stuk voor stuk de samenwoning en het gezamenlijke gezinsleven tussen de verzoeker en de referentiepersoon wordt bevestigd. De verzoeker betoogt dat deze verklaringen los van elkaar moeten worden beoordeeld zodat zij door de hoeveelheid en de gelijklopendheid met de rest van het dossier, wel geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoeker in Nederland samenwoonde met de referentiepersoon. De gemachtigde stelde echter vast dat de verzoeker *“in september 2015 naar Nederland kwam in het kader van een huwelijk met de mentaal gehandicapte mevrouw S. B. (...) (geboren op (...).1991, van Nederland-Marokkaanse nationaliteit), die eveneens de stiefdochter is van de referentiepersoon”*, hetgeen door de verzoeker niet wordt betwist. De gemachtigde voegt hieraan nog het volgende toe: *“Het beroep tegen de intrekking van betrokkene verblijfsrecht werd in Nederland door de rechtbank op 03.04.2020 ongegrond verklaard. Het feit dat betrokkene, als echtgenoot van de stiefdochter van zijn zus, in de periode 2015 - 2020 in Nederland op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon, betekent niet hij in die periode effectief deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, maar enkel dat hij er verbleef met zijn eigen kerngezin/partner.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk bevestigt dat de verzoeker in de periode 2015 – 2020 in Nederland op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon. De verzoeker heeft dan ook geen concreet belang bij zijn kritiek dat uit de voorgelegde verklaringen van derden, gelet op hun hoeveelheid en gelijklopendheid met de rest van het dossier, wel degelijk een samenwoning tussen de verzoeker en de referentiepersoon in Nederland blijkt. Met zijn kritiek dat deze verklaringen het gezamenlijke gezinsleven van de verzoeker en de referentiepersoon bevestigen, doet de verzoeker evenmin afbreuk aan het determinerende weigeringsmotief dat hij in Nederland verbleef met zijn eigen kerngezin/partner, zodat de samenwoning in Nederland met de referentiepersoon niet betekent dat hij effectief deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Door aan te voeren dat het *“te kort door de bocht”* is om de verklaringen niet in rekening te nemen omdat het gesolliciteerde karakter ervan niet uitgesloten kan worden, maakt de verzoeker duidelijk dat hij het niet eens is met de beoordeling van het bevoegde bestuur. Met dit tegenspreken maakt hij echter niet aannemelijk dat de gemachtigde, gelet op het geheel van de geboden motieven, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot zijn besluit dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover de verzoeker betoogt dat uit de voorgelegde verklaringen tevens blijkt dat hij thans in België samenwoont met de referentiepersoon, merkt de Raad op dat ook dit gegeven uitdrukkelijk wordt bevestigd in de bestreden akte. De verzoeker verliest uit het oog dat het hem krachtens artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet toekwam om aan te tonen dat hij reeds in het land van herkomst, en dus niet in België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het is dus geenszins foutief of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat de domiciliëring op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan de hoger genoemde vaststellingen en dat het bovendien om de toestand in België gaat en niet om deze in het land van herkomst.

Waar de verzoeker benadrukt dat de voorgelegde facturen wel degelijk op hem betrekking hebben, het facturen of documenten betreffen die uitgeschreven zijn op zijn naam én gericht zijn aan het gezamenlijk adres van de verzoeker en de referentiepersoon in Nederland waardoor er ook een effectieve samenwoning blijkt, wordt erop gewezen dat nergens in de bestreden akte kan worden gelezen dat de verzoeker facturen heeft voorgelegd die niet aan hem geadresseerd zouden zijn. Daarenboven is ook het betoog dat uit deze facturen wel een effectieve samenwoning in Nederland blijkt, niet ter zake dienend nu de gemachtigde uitdrukkelijk heeft erkend dat de verzoeker in Nederland op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon. Bovendien spreekt de verzoeker zichzelf tegen waar hij eerst stelt dat hij niet officieel was ingeschreven in Nederland en waar hij vlak daarna stelt dat hij officiële documenten van de gemeente heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij officieel woonde op het adres van de referentiepersoon. Het betoog dat de verzoeker de effectieve samenwoning in Nederland niet op een andere manier kan bewijzen, is derhalve niet dienstig.

De verzoeker betwist ook het motief omtrent het niet aanvaarden van zijn samenwoning in Nederland met de referentiepersoon in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker leest in de bestreden weigeringsbeslissing dat hij geen deel uitmaakt van het gezin van zijn zus omdat hij gehuwd was, een eigen gezin had en hij in Nederland verbleef met zijn eigen

kerngezin. De verzoeker betoogt dat de motivering in de thans bestreden beslissing strijdig is met de motivering uit de beslissing van de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van 8 juni 2020 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) waarin volgens hem als volgt werd gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2015 naar Nederland kwam in het kader van een huwelijk met mevrouw S. B. (...) (geboren op 02.05.1991, van Nederland-Marokkaanse nationaliteit), die eveneens de stiefdochter is van de referentiepersoon. Op 03.02.2019 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken door de Nederlandse autoriteiten nadat uit onderzoek was gebleken dat het een schijnhuwelijk betrof, dat de stiefdochter van de referentiepersoon/de echtgenote van betrokkene, mentaal gehandicapt is (met een mentale leeftijd van 6 jaar) en dat zij betrokkene zelfs niet kent. (eigen onderlijning)”

De verzoeker betoogt dat hieruit volgt dat hij geen eigen kerngezin had maar hij wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoeker citeert de motieven van de bijlage 20 van 8 juni 2020 echter slechts partieel en hij houdt bij zijn betoog geen rekening met het geheel van de toen geboden motieven die luiden als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in september 2015 naar Nederland kwam in het kader van een huwelijk met mevrouw S. B. (...) (geboren op 02.05.1991, van Nederland-Marokkaanse nationaliteit), die eveneens de stiefdochter is van de referentiepersoon. Op 03.02.2019 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken door de Nederlandse autoriteiten nadat uit onderzoek was gebleken dat het een schijnhuwelijk betrof, dat de stiefdochter van de referentiepersoon/de echtgenote van betrokkene, mentaal gehandicapt is (met een mentale leeftijd van 6 jaar) en dat zij betrokkene zelfs niet kent. Het beroep tegen de intrekking van betrokkenes verblijfsrecht werd in Nederland door de rechtbank op 03.04.2020 ongegrond verklaard. In het licht van deze vaststellingen kan dan ook noch uit het attest van de gemeente van Breda dd. 17.01.2020 (slechts een tweetal weken voor betrokkenes aanvraag gezinshereniging, noch in Nederland, noch in Marokko, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.”

Aangezien zowel in de thans bestreden weigeringsbeslissing als in de eerdere weigeringsbeslissing van 8 juni 2020 werd geconcludeerd dat het, onder meer gelet op het gegeven dat de verzoeker naar Nederland kwam in het kader van een (schijn)huwelijk met de stiefdochter van de referentiepersoon, niet blijkt dat de verzoeker aldaar deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, is van enige tegenstrijdigheid dan ook geen sprake. In de bestreden akte wordt enkel verder geëxpliciteerd waarom het gezamenlijk verblijfsadres in Nederland *in casu* niet betekent dat de verzoeker er deel uitmaakte van het (kern)gezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker betwist niet dat hij in september 2015 naar Nederland kwam in het kader van een huwelijk met S. B.. Aldus was de finaliteit van het initieel verworven verblijfsrecht van de verzoeker in Nederland gelegen in het eerbiedigen van zijn gezinsleven met mevrouw S.B. De verzoeker betwist evenmin dat naderhand uit onderzoek van de Nederlandse autoriteiten bleek dat het om een schijnhuwelijk ging en dat mevrouw S.B. een mentale beperking heeft, waarna zijn verblijfsrecht in Nederland werd ingetrokken en het beroep hiertegen ongegrond werd bevonden. In deze omstandigheden maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat *“(h)et feit dat betrokkene, als echtgenoot van de stiefdochter van zijn zus, in de periode 2015 - 2020 in Nederland op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon, betekent niet (dat) hij in die periode effectief deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980”*. De verzoeker bekwam immers oorspronkelijk het verblijfsrecht als echtgenoot van een Nederlandse onderdane en vormde aldus met haar een gezin. Ook al werd het verblijfsrecht naderhand ingetrokken omdat de Nederlandse autoriteiten van oordeel waren dat het om een schijnsituatie ging, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoeker naar Nederland kwam om er feitelijk (dus los van het juridische aspect van het verblijf) te gaan inwonen bij zijn echtgenote. Aangezien aldus geen sprake was van enige intentie om in Nederland een gezinsvorming met de referentiepersoon tot stand te brengen, komt het niet onjuist noch kennelijk onredelijk over om te oordelen dat deze situatie er niet toe noopt aan te nemen dat de verzoeker in Nederland deel uitmaakte van het (kern)gezin van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker kan overigens geen geoorloofd belang doen gelden bij zijn argumentatie dat hij in Nederland deel uitmaakte van het gezin van zijn zus nu het huwelijk met zijn echtgenote een schijnhuwelijk betrof. De verzoeker beroept zich zodoende immers op zijn eigen bedrog, hetgeen niet kan worden gehonoreerd.

Voorts betwist de verzoeker niet dat *“(v)oor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*, zodat deze beoordeling overeind blijft.

2.1.2.5. De verzoeker betoogt verder nog dat de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een Unieburger of een persoon die ten laste is van deze Unieburger zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de Unieburger wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger die gebruik gemaakt heeft van zijn recht op vrij verkeer dient volgens de verzoeker dus in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Hiertoe verwijst de verzoeker naar 's Raads arrest nr. 234 623 van 30 maart 2020, en hij stelt dat hierin werd beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer omdat de referentiepersoon reeds sinds 13 december 2013 ononderbroken in België verbleef.

De verzoeker benadrukt dat de referentiepersoon zich op 13 januari 2020 in België heeft gevestigd en dit slechts enkele weken voor hem (3 februari 2020). De verzoeker voert aan dat zij zich als gezin hebben gevestigd in België komende vanuit Nederland. De verzoeker betoogt dat hij met de referentiepersoon hiervoor samenwoonde in Nederland en slechts enkele weken voor de officiële inschrijving van de verzoeker in België naar België verhuisde. Volgens de verzoeker kan men uit de voornoemde rechtspraak afleiden dat *in casu* het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon wordt geschonden omdat zij zich door de weigeringsbeslissing ten aanzien van de verzoeker niet kan laten vergezellen door de verzoeker in België terwijl zij reeds jaren samenwonen.

De Raad benadrukt dat het Europees Hof in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* ook op het volgende gewezen: *“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Rahman* voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest *Rahman*, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De verzoeker erkent uitdrukkelijk dat de voornoemde interne wetsbepalingen hieraan voldoen.

De Raad wijst erop dat in de thans bestreden akte, in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak die heeft geleid tot het arrest nr. 234 623, op geen enkele wijze wordt geoordeeld dat het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang komt omdat de referentiepersoon reeds (lang) voor het betrokken ‘ander’ familielid in België verblijft. De verwijzing naar het voornoemde arrest is dan ook niet dienstig. Bovendien kan in dit arrest hoegenaamd niet worden gelezen dat het recht van vrij verkeer van deze of gene referentiepersoon *ipso facto* wordt geschonden wanneer de referentiepersoon naar België verhuist kort nadat het ander familielid er zich officieel heeft ingeschreven.

In casu wordt het verblijfsrecht, anders dan dat het geval was in de door de verzoeker genoemde rechtspraak, louter geweigerd omdat uit het geheel van de bij de aanvraag voorgelegde documenten niet blijkt dat is voldaan aan de voorwaarde dat de verzoeker reeds van “in het land van herkomst” ten

laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dat de verzoeker in Nederland samenwoonde met de referentiepersoon, werd in dit kader niet weerhouden omdat de verzoeker er in het kader van een huwelijk met S. B. gevestigd was zodat niet kan worden aangenomen dat de verzoeker in Nederland deel uitmaakte van het (kern)gezin van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dat de verzoeker dit oordeel louter tegenspreekt door te stellen dat de betrokkenen zich als gezin hebben gevestigd in België vanuit Nederland, volstaat niet om de ondeugdelijkheid van dit motief aan te tonen. Het oordeel dat met de bij de aanvraag gevoegde stukken niet werd aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. De bewijslast terzake ligt immers duidelijk bij de aanvrager, terwijl uit de voormelde wettelijke bepalingen ook geenszins blijkt dat de gemachtigde bij de vaststelling dat de aanvrager gefaald heeft om aan te tonen dat in zijn specifieke geval aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, ook steeds moet beoordelen of het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon al dan niet in het gedrang komt. Het hele betoog omtrent de beweerdte schending van het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon, is dan ook niet dienstig.

2.1.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld of dat hij de in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van deze wet voorziene begrippen “*ten laste*” of “*deel uitmaken van het gezin*” niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde bij de aanvraag gevoegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

2.1.2.7. Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *iuncto* artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij intussen al jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; dat hij door deze (financieel) gesteund wordt; én dat zij samen verhuisden naar België (zie supra).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2.1. De verzoeker voert de schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en van de artikelen 7 en 51 van het Handvest aan maar laat na om deze met concrete gegevens te verduidelijken. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en de artikelen 7 en 51 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de bestreden akte geen correcte redenen bevat waarom de beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker werd genomen, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2.2. werd uiteengezet.

Ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten bevat *in casu* duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, op grond waarvan deze genomen is. Zo verwijst de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten nu zijn legaal verblijf in België is verstreken. Tevens wordt gemotiveerd dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat en hij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Er wordt gepreciseerd dat de verzoeker drie keer vlak na elkaar in Hoogstraten gezinshereniging aanvraag met zijn Nederlandse zus, de eerste twee aanvragen ingediend op 3 februari 2020 en 8 juli 2020 werden respectievelijk geweigerd op 16 juni 2020 en 7 oktober 2020. Deze beslissingen werden aan de verzoeker op 17 juni 2020 en op 16 oktober 2020 betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoeker ging tegen deze beslissingen niet in beroep en diende op 29 oktober 2020 alweer een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. De gemachtigde motiveert dat de verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Daarnaast wordt uitdrukkelijk rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt in dit kader uiteengezet dat de verzoeker een volwassene persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. De bestreden beslissing vermeldt ook dat de verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België en dat er ook geen medische problematiek speelt. Met de loutere en bijzonder vage bewering dat in de bestreden beslissing zijn familiaal leven niet afdoende werd onderzocht, zonder op enige wijze in te gaan op de in de bestreden akte opgenomen motieven ter zake, toont de verzoeker geen schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht aan.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.3. De verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor een rechtstheoretische toelichting bij deze beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar de uiteenzettingen onder punt 2.1.2.3.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden thans onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker betoogt dat hij enerzijds heeft aangetoond dat hij al jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en hij door haar (financieel) gesteund wordt en dat zij samen verhuisden naar België.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond.

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen.

De verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn meerderjarige zus aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: "*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen,*

maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§ 32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie”: “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van de referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België”.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt bovendien dat de verzoeker er niet in is geslaagd om de vaststelling dat “(h)et feit dat betrokkene, als echtgenoot van de stiefdochter van zijn zus, in de periode 2015 - 2020 in Nederland op hetzelfde adres woonde als de referentiepersoon, (...) niet (betekent) hij in die periode effectief deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980” te weerleggen.

Evenmin werd de vaststelling dat “Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon” concreet betwist.

Een familieleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet concreet aangetoond.

De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van

minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Wat het familieleven van de verzoeker betreft, kan dan ook in eerste instantie worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.2.2.4. wordt uiteengezet. In tegenstelling tot wat de verzoeker opwerpt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar het familieleven van de verzoeker en dat hieromtrent een belangenafweging werd doorgevoerd. De verzoeker acht het onderzoek onvolledig, maar laat na concrete gegevens aan te brengen die niet werden onderzocht of waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.2.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE